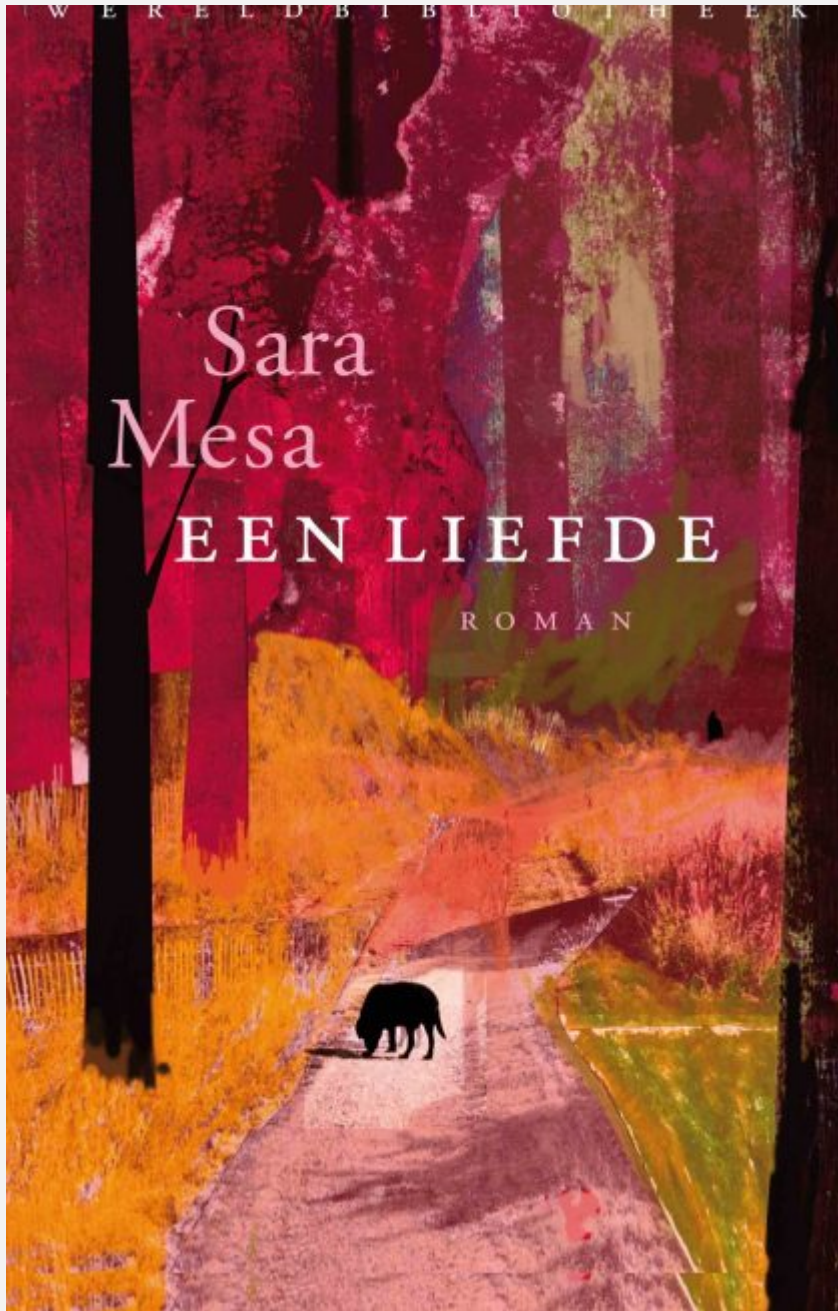

'Een liefde' van Sara Mesa

'Verkozen tot beste roman van Spanje van 2020' staat op de achterkant van mijn exemplaar van *Een liefde*. Opgewekt ben ik dus begonnen met lezen.

Het verhaal gaat over Nathalie, oftewel Nat, en ze is net aangekomen in een klein, saai dorp waar ze een verwaarloosd, vies huisje heeft gehuurd van een onguere man, die haar tiranniseert en haar een onhandelbare hond aansmeert. Waarom doet Nat dit en laat ze zich dit allemaal welgevallen? Ze is jong, heeft een opdracht als vertaalster waar ze geld mee verdient. In de enige winkel van het dorp komt ze Píter tegen, een aardige man. Het enige dat we over het verleden van Nat te weten komen, is wat ze deze Píter vertelt als hij vraagt waarom ze naar dit dorp La Escapa (de ontsnapping) is gekomen. Op het kantoor waar ze werkte, had ze in een opwelling iets gestolen. Dat wordt ontdekt, ze krijgt een waarschuwing maar mag gewoon blijven werken. Nat kan daar niet mee leven, ze voelt zich te kwetsbaar en neemt ontslag. Oké, denk ik dan, dat klinkt wel logisch. Maar waarom kiest ze dit dorp, dit huis, deze huisbaas? Het is een ware strafexpeditie. Maar het is blijkbaar nog niet genoeg. De volgende straf is seks met Andreas, een vreemde, stugge man. Deze straf blijkt aantrekkelijk, de twee krijgen een seksuele relatie. Samen praten kunnen ze niet, overeenkomsten zijn er niet. Moet deze relatie de titel *Een liefde* verklaren? Sara Mesa kan goed schrijven, de scènes waarin Nat en Andreas seks bedrijven vertelt ze prachtig, maar liefde is het niet.

De relatie met Andreas gaat uit en Nat is er kapot van. Waarom is ze er zo kapot van? Ze voelde zelf ook niet meer die

aantrekkingskracht. Píter troost haar, is aardig voor haar. Maar zijn vriendschap kan ze steeds maar niet echt accepteren. Waarom niet? Op een dag bijt de lastige hond van Nat het buurmeisje in haar gezicht. Het hele dorp bemoeit zich ermee. Gelukkig valt de blessure uiteindelijk mee en de ouders vertellen Nat dat ze haar niet zullen aanklagen. Een vergelijkbare situatie met de affaire op kantoor is ontstaan. Nat is weer kwetsbaar, moet weer dankbaar zijn. Deze herhaling is mooi bedacht door Sara Mesa. Als dan ook nog de huisbaas haar bij een volgende gelegenheid aanrandt, is eindelijk de maat vol en verhuist Nat naar een huis in een nabijgelegen dorp.

Steeds maar weer duikt bij mij de waarom-vraag op. Ik houd ervan als een auteur niet alles voorkauwt en je zelf dingen mag invullen, maar Sara Mesa laat zoveel open dat ze onverschilligheid creëert.

Het positieve einde van het verhaal vind ik ook een zwak punt. Nat is met de auto de berg El Glauco opgereden. Daar zit ze op de berg te mijmeren: *“Ze bereikt een soort gemoedsrust, een inzicht. Ineens krijgt de diefstal die ze destijds pleegde betekenis. Nu kan ze die plaatsen.”* Waarom? Hoezo? Ik snap niet waarom Nat ineens gemoedsrust en inzicht vindt.

Zoals ik al zei, Sara Mesa kan schrijven in mooie scènes. Maar inhoud geven aan het hele verhaal lukt haar in *Een liefde* toch niet.

Nadia Ramer heeft het boek prima vertaald.

Uitgeverij Wereldbibliotheek, 2021
Pagina's 175
Vertaald uit het Spaans door Nadia Ramer (*Un Amor*)
ISBN 978 9028 450 943

Recensie door Vera Berendsen, april 2022